

Že by řízení bylo stíženo některou vadou, jak je na mysli má § 6 leg. cit., nejvyšší správní soud neshledal. Naříkané rozhodnutí zjišťuje, že usnesení okresní vyživovací komise ze dne 24. října 1917 čís. 4054 bylo stěžovatelce doručeno dne 15. února 1918 a že proto odvolání expedované až 10. května 1918 na poštu podáno bylo již po uplynutí 60denní lhůty, stanovené Šem 7 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z., opírajíc se při tom o duplikát potvrzenky stěžovatelkou podepsané, tedy o průvod, dostatečný k tomu, aby na jeho podkladě správní úřad, aniž by dříve zkoumal, zda potvrzení strany odpovídá pravdě, když dle spisů pro pochybnosti nějaké neměl žádného podnětu, mohl si utvořiti úsudek o okolnosti na váhu padající, kdy rozhodnutí I. stolice bylo stěžovatelce doručeno.

Stěžovatelka tvrdí ovšem ve stížnosti, že datum doručení bylo s její strany mylně na duplikátu potvrzenky udáno a že jest s to, aby omyl dokázala jednak originálem rozhodnutí okresní vyživovací komise, jenž za účelem doručení stěžovatelce došel až 12. března 1918 na obecní úřad v Králové Městci, a jenž také toto praesentatum obecního úřadu nese, jednak záznamy svého právního zástupce, jemuž ihned potom, jakmile se jí rozhodnutí I. stolice dostalo do rukou, za den doručení sdělila 16. březen 1918, a jenž si ho také ve svých spisech jako den doručení zapsal. Tyto okolnosti, podle kterých stěžovatelka dodatečně svůj omyl zjistila, mohly by snad jako »noviter reperta« býti stěžovatelce podnětem k tomu, aby v administrativním řízení domáhala se obnovy řízení, nejvyšší správní soud však zřetelem na ustanovení prvního odstavce § 6 zákona o správním soudě nemůže je jako procesní novoty vůbec vzít v úvahu, když v administrativním řízení před vydáním naříkaného rozhodnutí nebyly uplatňovány a tudíž netvoří součást skutkové podstaty rozhodnutí tomu za základ vzaté.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 430.

Stavební živnosti: Zodpovězení otázky, je-li předloženými doklady prokázána theoretická a praktická způsobilost žadatele za udělení oprávnění stavitelského bez předchozího složení stavitelské zkoušky dle § 15 zák. ze dne 26. prosince 1893 č. 193 ř. z., patří ke skutkové podstatě rozhodnutí o žádosti té vydaného.

(Nález ze dne 31. května 1920 č. 3432.)

Věc: Jan Pejcha v Žamberku proti ministerstvu obchodu v Praze o prominutí zkoušky stavitelské a udělení oprávnění stavitelského.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnuta byla v pořadu instančním žádost stěžovatelova za prominutí zkoušky stavitelské a za udělení oprávnění stavitelského bez předchozího složení této zkoušky a to z důvodu, že žadatel nepodal průkazu o tom, že před 12. únorem 1894 samostatně projektoval a provedl takové stavby, jež by prokazovaly jeho theoretickou a praktickou způsobilost jako stavitele.

Stížnost vytýká provedenému řízení vadnost a navrhuje z toho důvodu zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tu důvodnou.

Dle 4. odst. § 15 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. má politický úřad zemský těm koncesovaným zedníkům propůjčiti práva stavitelského mistra, kteří svou způsobilost k tomu prokázali příslušnou zkouškou nebo takovými, před počátkem působnosti tohoto zákona samostatně navrženými a provedenými stavbami, které dokazují jejich theoretickou a praktickou způsobilost za stavitelského mistra.

Stěžovatel, jemuž udělena byla koncese k samostatnému provozování živnosti zednické a tesařské dne 15. února 1893, domáhaje se toho, aby ve smyslu zákonného předpisu právě uvedeného propůjčena byla práva stavitele podle § 2 uvedeného zákona bez průkazu způsobilosti zkouškou zvláštními předpisy upravenou, předložil na průkaz své theoretické a praktické způsobilosti několik osvědčení, obecními úřady těch kterých obcí stvrzených, o tom, že před počátkem působnosti uvedeného zákona — jen k té době lze ve smyslu cit. předpisu § 15, odst. 4 přihlížeti — samostatně navrhl a provedl v oněch obcích některé stavby.

Otázka, je-li předloženými doklady prokázána theoretická a praktická způsobilost za stavitelského mistra, jaké zákon žádá, jest otázkou skutkovou, z povahy věci pak vyplývá, že posouzení její možno jest jen na základě odborné znalosti.

V daném případě měl žalovaný úřad o dokladech stěžovatelem předložených při svém rozhodování po ruce jednak vyjádření zkušební komise pro zkoušky stavitelské, jednak vyjádření živnostensko-technického oddělení ministerstva veřejných prací. Jestliže na podkladě těchto vyjádření a v souhlasu s nimi neuznal, že by oněmi doklady byl potřebný průkaz způsobilosti podán, nelze v postupu tom shledati nijaké formální nesprávnosti a jest proto výtka vadnosti řízení a tím i stížnost sama, jež námitek věcných neuvádí, neodůvodněna.

Č. 431.

Úrazové pojišťování dělnictva: * V řízení o otázce úrazové pojistné povinnosti podniku jest jen podnik ve svém celku, nikoli však jednotliví jeho zaměstnanci spornou stranou. Následkem toho nemůže jednotlivý zaměstnanec dovolávati se v otázce této nejvyššího správního soudu, a to ani tenkrát, kdyby již uplatňoval konkrétní nárok pro nastalý úraz.

(Nález ze dne 31. května 1920 č. 4518.)

Věc: Aloisie Žemličková v Bořicích proti ministerstvu sociální péče v Praze stran úrazové renty.

Výrok: Stížnost zamítá se jako nepřipustná.

Důvody: Manžel stěžovatelčin Jindřich Žemlička zaměstnán byl na velkostatku v Hrochově Týnci opravou hospodářských strojů a udržováním elektrického osvětlení. Když dne 14. února 1918 zasazoval žárovku na stožár stojící ve dvoře, přetrhlo se lano žárovky a při pádu přišlo ve